

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 21ης Οκτωβρίου 2003

Υπόθεση T-302/01

Gerhard Birkhoff
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Άρθρο 2, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ - Διακοπή της χορηγήσεως του επιδόματος τέκνου για συντηρούμενο ενήλικο τέκνο που πάσχει από βαριά ασθένεια ή αναπηρία - Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη»

Πλήρες κείμενο στην ιταλική γλώσσα II - 1185

Αντικείμενο: Προσφυγή με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, της 26ης Σεπτεμβρίου 2001, με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση που είχε υποβάλει ο προσφεύγων κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 4ης Ιουλίου 2001 να διακόψει την καταβολή στον προσφεύγοντα του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για τη θυγατέρα του, και, αφετέρου, την ακύρωση της αποφάσεως της 4ης Ιουλίου 2001, καθώς και αγωγή για την επιδίκαση αποζημιώσεως για την υλική ζημία και χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη.

Απόφαση: Ακυρώνεται η απόφαση της Επιτροπής της 4ης Ιουλίου 2001 να διακοπεί από την 1η Ιουλίου 2001 η καταβολή του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για την ενήλικη θυγατέρα του προσφεύγοντος. Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί του αιτήματος αποζημιώσεως για τη ζημία που προκλήθηκε από το γεγονός ότι η θυγατέρα του προσφεύγοντος έπαυσε να είναι καλυμμένη από το Ταμείο Υγείας της ΕΚ και επί του αιτήματος αποζημιώσεως για τις φορολογικές συνέπειες της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η αγωγή αποζημιώσεως απορρίπτεται κατά τα λοιπά. Η Επιτροπή καταδικάζεται στα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων του προσφεύγοντος, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων που αφορούν την παρούσα υπόθεση.

Περίληψη

*1. Υπάλληλοι - Προσφυγή - Προσφυγή κατά της αποφάσεως απορρίψεως της ενστάσεως - Παραδεκτό
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)*

*2. Υπάλληλοι - Αποδοχές - Οικογενειακά επιδόματα - Επίδομα συντηρούμενου τέκνου - Δικαίωμα για συνέχιση της καταβολής του επιδόματος χωρίς περιορισμούς λόγω ηλικίας του τέκνου, εφόσον το τέκνο δεν είναι σε θέση να καλύψει τις βιοποριστικές ανάγκες του - Υποχρέωση της διοικήσεως να εξετάζει τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως και να μην εφαρμόζει κανένα προκαθορισμένο αντικειμενικό κριτήριο προκειμένου να αποφύγει την εξέταση αυτή
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, παράρτημα VII, άρθρο 2 § 5)*

*3. Υπάλληλοι - Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως - Εφαρμογή - Πόρισμα του σώματος των προϊσταμένων διοικήσεως - Δεν δεσμεύει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 110, εδ. 3)*

1. Η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται η ένσταση κατά της αρχικής αποφάσεως έχει ως αποτέλεσμα να υποβάλλεται στην κρίση του Πρωτοδικείου η βλαπτική πράξη κατά της οποίας υποβλήθηκε η ένσταση.

(βλ. σκέψη 24)

Παραπομπή: ΠΠΚ, 14 Ιουλίου 2000, T-82/99, Cwik κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-155 και II-713, σκέψη 23

2. Η καταβολή του επιδόματος που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ συνεχίζεται χωρίς κανένα όριο ηλικίας, αν το τέκνο πάσχει από βαριά ασθένεια ή αναπηρία που δεν του επιτρέπει να καλύπτει τις βιοποριστικές ανάγκες του· η καταβολή αυτή συνεχίζεται καθ' όλη τη διάρκεια της ασθένειας ή αναπηρίας αυτής. Η εν λόγω διάταξη δεν παρέχει στην αρμόδια αρχή καμία διακριτική εξουσία ως προς τη χορήγηση του επίμαχου επιδόματος, αλλά της απονέμει δέσμια αρμοδιότητα, υπό την έννοια δηλαδή ότι από τη σαφέστατη διατύπωσή της προκύπτει ότι η αρμόδια αυτή αρχή είναι υποχρεωμένη να χορηγεί το επίδομα συντηρούμενου τέκνου, εφόσον διαπιστώνει ότι πληρούνται οι απαραίτητες στη διάταξη αυτή προϋποθέσεις.

Δεδομένου ότι οι διατάξεις του κοινοτικού δικαίου που παρέχουν δικαίωμα για τη λήψη παροχών οικονομικής φύσεως πρέπει να ερμηνεύονται στενά, πρέπει να εξακριβώνεται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση αν επιτυγχάνεται ο κοινωνικός σκοπός τον οποίο εξυπηρετεί η καταβολή του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, για τη συνέχιση της οποίας αρκεί ως έρεισμα το άρθρο 2, παράγραφος 5, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

Κατά συνέπεια, η οικεία διοικητική αρχή οφείλει, όταν εφαρμόζει τη διάταξη αυτή, να εξακριβώνει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, αν πρόκειται για βαριά ασθένεια ή αναπηρία που δεν επιτρέπει στο ενδιαφερόμενο τέκνο να καλύπτει τις βιοποριστικές ανάγκες του, ενώ δεν μπορεί να εφαρμόζει κανένα προκαθορισμένο αντικειμενικό κριτήριο προκειμένου να αποφύγει να προβεί στην εξακρίβωση αυτή.

(βλ. σκέψεις 37 έως 40 και 43)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 7 Μαΐου 1992, C-70/91 P, Συμβούλιο κατά Brems, Συλλογή 1992, σ. I-2973, σκέψη 5· ΠΕΚ, 30 Νοεμβρίου 1994, T-498/93, Dornonville κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-257 και II-813, σκέψεις 31 και 38

3. Το πόρισμα που διατυπώθηκε από το σώμα των προϊσταμένων διοικήσεως στο πλαίσιο των «ακτικών διαβουλεύσεων μεταξύ των διοικήσεων των κοινοτικών οργάνων», την οποία προβλέπει το άρθρο 110, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ και το οποίο εγκρίθηκε ενόψει της εφαρμογής ενιαίας διοικητικής πρακτικής ως προς την ερμηνεία ορισμένης διατάξεως του ΚΥΚ δεν δεσμεύει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ως προς την έκδοση των ατομικών πράξεων με τις οποίες εφαρμόζει τη διάταξη αυτή.

(βλ. σκέψη 42)

Παραπομπή: ΠΕΚ, 26 Σεπτεμβρίου 1990, T-48/89, Beltrante κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1990, σ. II-493, σκέψη 17· ΠΕΚ, 26 Σεπτεμβρίου 1990, T-49/89, Μαυράκος κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1990, σ. II-509, σκέψη 17